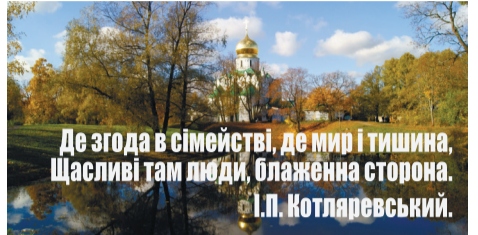

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №1 ВІД 5 СІЧНЯ 2018 РОКУ

Дорогі читачі!

Ви тримаєте в руках перший номер газети, яка має назву "Наша Громада – єдина родина". І це закономірно, адже вона має на меті згуртувати всіх членів Білоцерківської об'єднаної територіальної громади та перетворити їх у міцну дружню сім'ю.

Як велика родина об'єднує кілька поколінь сімей, так і в нашій громаді є різні за віком, здібностями і кваліфікацією люди: навчені досвідом пенсіонери і молодь, що тільки-но пізнає життя, ті, хто вміє сумлінно працювати і ті, хто любить гарно відпочивати. Велика родина – це різні характери, наміри, бажання... Трапляється, що члени родини подекуди

сваряться, конфліктують, та все одно приходять до спільного знаменника, бо люблять один одного, усвідомлюють і цінують родинні зв'язки. Тож хотілося б, щоб члени нашої громади жили дружно, сприймаючи один одного такими, які вони є, пробачали один одному помилки, підтримували один одного в скрутну хвилину.

Об'єднати різних людей, які живуть на спільній території, – завдання непросте, але цілком реальне. Нас згуртовує хай і не кровна спорідненість, але місце, де ми народилися й живемо – наша мала батьківщина. В усі часи і скрізь люди об'єднувалися, щоб захистити свою територію, щоби спільними зусиллями вирощувати врожай, вести господарство, виховувати дітей... Наш край – це наша спільна домівка, й певно, нікому не байдуже, в якому

стані вона перебуває зараз. І, безумовно, кожен переймається питанням, чи зручно, безпечно і комфортно житиметься тут нашим дітям, онукам і правнукам.

А щоб наша громада стала справді родиною – дружною, згуртованою, здатною взяти на себе відповідальність за майбутнє села і турботу про немічних, у кожному номері газети ми інформуватимемо про те, що відбувається на території громади, чим живуть люди, що їх турбує...

Одразу хотів би наголосити, що «Наша Громада» – це газета про кожного з нас. І ваша думка для родини вкрай важлива. Тому всі, хто небайдужий, можуть сміливо висловлюватися на сторінках нашого видання.

Віктор КОРДУБАН, голова ради директорів ПП "Білоцерківська агропромислова група".

Іван Лещенко: "Ми – єдина родина, в якій не повинно бути пасинків"

Голова Білоцерківської ОТГ Іван Васильович Лещенко вже понад 20 років працює в органах влади. Уся його службова діяльність спрямована передусім на соціальний захист своїх земляків. Тактовний, стриманий, небагатослівний, він, як ніхто інший, розуміє проблеми простих людей і шукає шляхи їх вирішення.

Особлива гордість Івана Васильовича – оновлені заклади освіти. Учитель за фахом, він прекрасно розуміє, що саме в дитинстві формуються основи світогляду кожної людини. Тож відповідаючи на запитання, що було зроблено в 2017 році, починає саме з освітніх закладів:

– Ми продовжили капітальний ремонт шкіл, який розпочали одразу після створення ОТГ. Зокрема, у Бірківській школі відремонтували й утеплювали покрівлю. Замінили систему опалення в Красногорівській ЗОШ І-ІІІ ступенів, перекирили покрівлю в Білоцерківському дитсадку. А ще в усіх навчальних закладах відремонтували харчоблоки, закупили нове обладнання.

Торік розпочали відновлювати дитсадок "Берізка" у с. Поділ. Цього

року завершили другу чергу будівництва, наступного – плануємо прийняти дітей. У нашій громаді не бракує малюків дошкільного віку, й мене це дуже радує. У 2017 році ми додатково відкрили дві групи в дошкільних закладах. Також доплачуємо вихователям, які працюють понаднормово й чергують у дитсадках по закінченні робочого дня. У школах утримуємо групи продовженого дня. Завдяки цьому більшість батьків можуть спокійно працювати повний день, а значить, забезпечувати потреби своїх родин і головне, знати, що з дітьми все гаразд.

Сільрада також виділяє кошти на харчування школярів 1–4 класів (по 20 грн на день) та вихованців дитсадків (батьківська плата становить лише 9 грн, це 30%, а 21 грн – 70% – платить сільрада).

При кожному навчальному закладі працюють безкоштовні гуртки: предметні, танцювальні, вокальні тощо.

Не забули ми й про медичні заклади. Цього року, приміром, утеплили Білоцерківську амбулаторію сімейної медицини. Після створення ОТГ ми не закрили жодної медичної установи! Підтримуємо належний стан існуючих ФАПів. Закуплені залізобетонні кон-

струкції для автобусної зупинки в селі Дзюбівщина. На даний час виготовляється проектна документація на її встановлення.

– А як почувуються в Білоцерківській ОТГ заклади культури?

– Їх ми теж ремонтуємо. Вирішено питання щодо взяття на баланс сільської ради приміщення колишнього Дзюбівщанського сільського клубу, яке до цього часу було в підпорядкуванні арбітражного керуючого. Дуже допомагає ПП «БіАгр» та ТОВ «Білагро». Для нас немає проблеми замовити в будь-якій точці України будівельні чи оздоблювальні матеріали, меблі тощо. Транспорт ПП "БіАгр" курсує по всій Україні й на наше прохання привозить усе, що потрібно.

Цього року покращили умови роботи працівників і зберігання книг у Балакліївській бібліотеці. Придбали озвучення, світлову техніку, сценічні костюми для учасників художньої самодіяльності. У нашій громаді працює 26 колективів, із них 6 мають звання "Народних". Дуже пишаюся, що двоє працівників закладів культури – Моспан Василь Васильович і Серьожкін Григорій Кузьмич – мають звання "Заслужений працівник культури і мистецтв України".

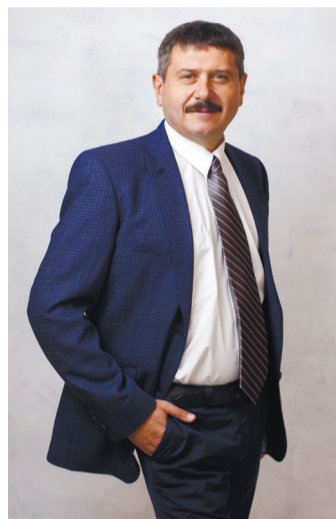
Далі читайте на стор. 2

Любі друзі, дорогі країни!

Щороку ми по-дитячому з нетерпінням чекаємо Нового року. Це свято, від якого ми очікуємо дива, це точка відліку, від якої плануємо нове, краще життя. Щиро бажаю, щоб у 2018 році всі надії та сподівання справдилися. Хай новий рік стане переломним у розвитку Української держави, нашої області, територіальної громади.

Утім, яким буде прийдешній рік, багато в чому залежить від кожного з нас. Тож бажаю нам, шановні земляки, мудрості, терпіння, любові, миру та злагоди, щоб смуток, печаль, ворожеча назавжди залишили наші думки, серця, оселі. Будемо сильними, сміливими й дружними, бо лише так зможемо змінити на краще наше спільне сьогодні!

Віктор КОРДУБАН, голова ради директорів ПП "Білоцерківська агропромислова група".

Дорогі односельці!

Вітаю вас із прекрасними зимовими святами – Новим Роком і Різдвом Христовим. Ці свята є виразником наших сподівань на оновлення нашого життя. Тож із вірою та надією ввійдімо в рік прийдешній. Нехай Божі дари – здоров'я, любов, достаток і затишок – панують у кожному домі. Хай Новий 2018 рік обдарує кожну родину розумінням і злагодою, додасть життєвої наснаги, духовного оновлення, мудрості, терпіння. Нехай у кожній сім'ї буде хліб і до хліба, нехай на Різдво звідусіль лунають колядки та родинний сміх!

Оксана КОРДУБАН, генеральний директор ПП "Білоцерківська агропромислова група".

Шановні земляки!

Вітаю вас із Новорічними та Різдвяними святами. Рік, що минає, був непростим і приніс багато розчарувань. Водночас він запам'ятовується багатьма цікавими подіями та корисними справами. Головне ж, він подарував неоціненний досвід, яким маємо скористатися, адже попереду в нас багато нових задумів, викликів і, без сумніву, величких звершень.

Ми з вами – одна велика родина, разом ми зможемо підняти наш край на нові висоти, де пануватимуть досконалість, сила розуму, багатство духу, людська повага та гідність.

Бажаю всім нам здоров'я, щастя, любові, розуміння, благополуччя та передусім – довгоочікуваного миру на українській землі. Нехай Різдвяна зоря запалить у ваших серцях вогонь віри та надії, оптимізму та впевненості, наснаги та невичерпної енергії.

Гучної коляди, смачної куті та щасливого Нового року!

Іван Лещенко, голова Білоцерківської ОТГ.

Шановні мешканці громади!

Прийміть найщиріші вітання з Новим роком та Різдвом Христовим!

Хай ці величні зимові свята, як і всі наступні дні року, будуть мирними і сповненими любов'ю, радістю, добром і достатком. Бажаю, щоб у кожній людині був свій дім та було до кого прихилитися серцем у Святий вечір, було кого та чим щиро вітати у своїй оселі.

Хай янгол торкнеться вас ніжним крилом,
Зігріє вам серце різдвяним теплом,
Хай радість й кохання наповнять ваш дім,
Оселяться щастя та спокій у нім.

Ольга КОНОНЕНКО, голова ради ветеранської організації Білоцерківської громади.

Бліц-інтерв'ю

"Разом, гуртом у нас усе вийде!"

Кінець кожного календарного року й початок наступного – це той рубіж, коли прийнято підсумовувати прожиті й окреслювати плани на майбутнє. Тож ми поцікавилися в керівників органів місцевого самоврядування, як вони оцінюють 2017 рік? Які події їм найбільше запам'яталися? Чого очікують від нового 2018 року?

Надія Іванівна ДОБРОСКОК, в.о. старости сіл Поділ, Огірівка:

Для членів нашої громади 2017 рік був непростим, у чомусь суперечливим, але в цілому корисним набутим життєвим досвідом, результативним і успішним. Головне ж, ми переконалися в правильності рішення щодо об'єднання в громаду. Тепер ми самі є творцями свого добробуту й благополуччя. Тепер ми впевнено долаємо труднощі, поліпшуємо рівень життя, розбудовуємось, удосконалюємось і доводимо, що любов до рідного краю – це могутня сила.

Дякую всім жителям сіл Подолу та Огірівки, хто натхненно трудився для громади в культурних та освітніх закладах, медичних установах, соціальної сфері та бізнесі, всім батькам, котрі докладають зусилля до виховання своїх дітей, усім жителям, чия активна позиція сприяє розвитку наших сіл, а значить, і нашої громади. Я дуже хочу, щоб у 2018 році наймолодші жителі сіл Подолу та Огірівки мали добудований сучасний затішений садочок, щоб учителі раділи численним успіхам своїх вихованців, щоб святкові концерти проходили в теплих клубах, щоб кожен із нас відчував турботу близьких, щоб у кожній сім'ї був спокій і злагода, поліпшився добробут і зникли матеріальні проблеми, щоб у кожного пенсіонера була захищена старість, а в наших дітей – щасливе майбутнє.

Петро Павлович РИБАЛЬЧЕНКО, заступник голови Білоцерківської сільради (Білоцерківка, Герусівка, Дзюбівщина, Коноплянка, Красногорівка, Лугове, Морозівщина, Сидорівщина)

Якщо перераховувати все, що зроблено, не вистачить місця в газеті! Особисто для мене рік важливий тим, що я перестав тишитися ілюзіями. Наша ОТГ існує третій рік, й увесь цей час ми працюємо в шаленому ритмі. Спочатку думав, що перших півроку буде важко, а згодом полегшає, потім – ще півроку... Зараз розумію: якщо працювати по-справжньому, сповна віддаватися служінню громаді, людям, то легко ніколи не буде. За два роки я 10 днів був у відпустці, й лише тому, що перебував за межами громади.

Усе керівництво ОТГ – це небагато людей, одностайно, ми захоплені своєю роботою й готові так і надалі працювати. З нового року приступаємо до капітального ремонту Білоцерківської амбулаторії, у планах – будівництво спортивного комплексу, центру громадської безпеки...

Далі читайте на стор. 4

Віктор Кордубан: «Першою ОТГ, за яку проголосували, була наша!»

Швидко летить час. Уже трохи забулися, здавалося б, зовсім недавні події: місцеві вибори 25 жовтня 2015 року, у результаті яких 4 сільські ради – Білоцерківська, Балакліївська, Бірківська, Подільська – стали єдиним цілим. Нерідко доводиться чути: "Чому об'єдналися лише ці території? Чому до процесу об'єднання не залучили інші сільради Великобагачанського району?" Про те, як відбувалося створення Білоцерківської ОТГ, розповідає депутат Білоцерківської сільської ради, один із ініціаторів об'єднання та активний учасник процесу Віктор Володимирович Кордубан.

Щоб зароблене залишалось в громаді

Керуючи потужним підприємством, яке сплачує чималі кошти в бюджет (а ми завжди працювали легально, чесно й ніколи не ухилялися від сплати податків), – починає розмову Віктор Володимирович, – мені завжди було шкода грошей, які йдуть у район, область, практично минаючи територію, на якій підприємство функціонує. Громада, люди, які ці кошти заробили, нічого від того не отримували! Нічого не вкладалося в розвиток території: у дороги, школи, дитячі садочки, медичні заклади...

Моєю давньою мрією було залишати зароблене в громаді, щоб вона сама розпоряджалася коштами. Певно, не всі знають, що зараз близько 50% бюджету Білоцерківської сільської ради спрямовує на розвиток освіти в ОТГ. Так вирішили депутати. Ми хочемо, щоб наші діти навчалися й виховувалися, формувалися як особистості в належних умовах, щоб вони росли з відчуттям гордості за свою батьківщину. Ні для кого не секрет, що освіта, медицина, культура в Україні багато років фінансувалися за залишковим принципом. Школи й дитсадки ремонтувалися хіба що коштом батьків. І тепер нам доводиться надолужувати те, що не робилося 25 років. Хіба це

справедливо, коли ми тут, на місці, заробляємо гроші, а ними розпоряджаються в центрі?

Коли на початку 2015 р. було прийнято Закон України "Про добровільне об'єднання територіальних громад", я сприйняв його з неабияким ентузіазмом. Мое бажання й бачення майбутнього об'єднання територій співпали з думками та планами тодішнього Білоцерківського сільського голови С.Г.Пилипенка.

Сергій Григорович не мав наміру балотуватися на наступний термін, але активно взявся за те, щоб створити громаду на базі Білоцерківської сільської ради. Дехто думає, що до процесу об'єднання ми залучили лише три сільради. Насправді запрошення об'єднатися отримали десять сільських рад, зокрема Рокитянська, Радивонівська, Остап'євська, Корнієнківська... Ми із Сергієм Григоровичем неодноразово їздили й виступали на сільських сходках: розповідали людям про переваги об'єднання, відповідали на численні запитання, дискутували, переконували...

Усі пазли склалися ідеально!

Із 10 сільських рад нашу позицію створити ОТГ підтримали лише три, – продовжує мій співрозмовник. – І це цілком природно. Так історично склалося, що розташовані поряд із Білоцерківкою Бірки, Поділ і Балаклія тяжіли до нашого села. Коли понад 100 років тому в Білоцерківці побудували школу, її відвідували діти з навколишніх сіл і хуторів. Довгий час у Білоцерківці була велика лікарня з кількома стаціонарними відділеннями, пологовим будинком (згодом її перепрофілювали в амбулаторію), яка обслуговувала населення Бірок, Подолу, Балаклії.

Ще за президентства В. Ющенка, коли вперше було розроблено Концепцію децентралізації (тоді так і не вистачило політичної волі втілити її в життя), з'явилася карта Великобагачанського району, на яку

було нанесено лише 3 адміністративні одиниці: Великобагачанська, Гоголівська й Балакліївська громади. Розробники карти, не знаючи ні економічних, ні історичних обставин, просто проклали межу вздовж траси "Київ-Харків", а за центр узяти с. Балаклію, яке географічно опинилося посередині. Зрозуміло, що це село значно поступається Білоцерківці, яка колись була містечком, центром козацької сотні, районним центром, а зараз має досить розвинену інфраструктуру, промисловість.

Я вважаю Білоцерківську ОТГ класичною громадою, бо й за площею, й за кількістю населення вона повністю відповідає рекомендаціям, виписаним у Методиці формування спроможних територіальних громад. Тобто в нашому випадку всі пазли склалися!

Бізнес і громада працюють спільно

Наша ОТГ справді спроможна забезпечити виконання повноважень, наданих державою, – ділиться роздумами В. Кордубан. – По-перше, на її території є потужні бюджетоутворюючі підприємства. По-друге, від самого початку вдалося сформувати дієву команду професіоналів. Голова ОТГ Іван Васильович Лещенко – уродженець села Білоцерківки, тут виріс і розпочав свій професійний шлях із викладання в Білоцерківській школі. Свого часу він працював головою Великобагачанської районної ради, а я – головою РДА. Тож коли ми створювали нові структурні підрозділи (освіти, культури і туризму та ін.), не мали особливих проблем із пошуком членів команди. Це були наші колишні підлеглі, яких ми добре знали і, як кажуть, розмовляли з ними однією мовою.

Те, що у нас обох за плечима неocenний досвід управлінської роботи, знання законодавства, дуже допомагає в роботі. Законодавство в Україні, особливо податкове, ча-

сто змінюється й містить багато підводних каменів. Треба знати, як формувати витратні й доходні статті бюджету, збільшувати надходження, залучати інвестиції тощо.

Шлях від рішення до самого створення ОТГ, проведення виборів теж був непростим і тривалим. Спочатку це рішення затверджує обласна рада, далі узгоджує Кабмін, ЦВК призначає дату виборів... Треба було пройти через усю цю процедуру, паперову тяганину, постійні поїздки в обласний центр. До речі, коли Полтавська обласна рада розглядала питання про створення перших ОТГ в області, то першою ОТГ, за яку проголосували депутати, була наша.

Упродовж усього підготовчого періоду, а також одразу після створення ОТГ, коли сільська рада ще не мала транспорту, ПП "БІАГР" завжди надавав для поїздок автомобіль із водієм. У нашому офісі й зараз працюють структурні підрозділи сільради і навіть банк.

Раніше в Білоцерківці не було жодної банківської установи. Але ж розвиток території неможливий без фінансових операцій. Я особисто звертався в кілька банків, у тому числі й у Ощадбанк, із пропозицією відкрити в Білоцерківці відділення. Але отримав згоду лише від АБ "Полтава-банк".

Як я бачу подальший розвиток України? Тільки через розвиток окремих територій! Кожен повинен усвідомити, що саме від нього залежить його життя, майбутнє країни й майбутнє наших дітей. Ніхто не прийде до нас звідкись влаштовувати наше життя: вирішувати проблеми, наводити лад, ремонтувати школи, проводити культурні заходи. Це велика й планомірна робота, і слава Богу, що в нас бізнес і громада працюють спільно, бо ми маємо однакову мету: побудувати взірцевий осередок європейського життя в окремо взятій території – для себе і для наших нащадків...

Записала Зінаїда МАТЯШОВА.

Іван Лещенко: "Ми – єдина родина, в якій не повинно бути пасинків"

Святкування Дня села в Бірках – із концертом, виступами художніх колективів – запам'яталося надовго.

Закінчення. Початок на стор. 1

Узагалі в нас дуже багато творчих, талановитих людей, учасників художньої самодіяльності, які сповна віддаються улюбленій справі. Анатолій Гнідаш, приміром, із с. Огірівка – активний учасник одразу кількох колективів. Мало не щовечора він їздить у Білоцерківку на репетиції, щоб потім порадувати земляків виступами на концертах. Катерина Василівна Шарай прекрасно читає гуморески, танцює й співає. Практично жоден концерт не обходиться без висту-

пів Алли Іванівни Стеценко з Красногорівки та Любові Петрівни Луць із Балаклії. Таня Парфінович – відома аматорка-художниця, також із Балаклії, тишить душу й очі своїми чудовими роботами.

У Красногорівці відновлено роботу сільського Будинку культури. Аматорський колектив народних музик «Красногорівські витівники» є постійними лауреатами обласних та всеукраїнських фестивалів народної творчості. А новостворений фольклорний ансамбль «Горлиця» вже став улюбленцем не лише жителів

У добру путь, випускники! Випускний вечір у Білоцерківській ЗОШ.

нашої громади.

Перелічити всіх активних, небаждужих членів нашої громади неможливо. Та все ж хотів би згадати Ольгу Авксентівну Кононенко, голову ветеранської організації, та Михайла Олексійовича Сизоненка, справжнього хранителя історії, він на громадських засадах завідує музеєм.

– Які плани на наступний рік?

– Передусім – продовжити розпочате. Це й реконструкція вуличного освітлення, й упорядкування цвинтарів... Дуже хотілося б капі-

тально відремонтувати проїжджу частину вулиці Білоцерківки (хоча б частково – від клубу до школи). Загалом маємо розроблених проєктів на понад 50 млн. грн, які треба втілювати в життя.

При цьому прагнемо, щоб якісні зміни відчули жителі всіх без винятку сіл, які входять до ОТГ. Ми єдина родина, в якій не повинно бути пасинків. Адже основна мета об'єднання якраз і полягає в тому, щоб розвивалися усі території.

Розмовляв Сергій МИКОЛЕНКО.

Церковні храми – краса, гордість і духовне надбання Білоцерківки

Покровська церква с. Білоцерківки.

Наша Білоцерківка – прекрасне село. Було воно, мабуть, не менш красивим і в глибоку давнину, у часи, коли стало козацькою слобідкою (II чверть XVII століття), і сотенним містечком із 1797 року, і районним центром у 1923 році.

Багато води сплигло у Пслі за ті роки, багато поколінь змінилося на землях Білоцерківки і навколишніх сіл. Чимало забулося, заблукало в швидкоплинному бігові часу, такого стрімкого і суперечливого. Але з покоління в покоління білоцерківчани передають перекази, що село упродовж усієї своєї багатовікової історії славилося церквами. Вони були його візитною карткою. Подейкують, що й своєю назвою село зобов'язане церкві. У центрі тодішнього містечка стояла Березівська церква, досить висока й пофарбована білою фарбою. Подорожні, під'їжджаючи трактом до містечка, здалеку бачили цей «маяк» і звично говорили: «Видно білу церковку!». Так із часом утвердилася назва Білоцерківка.

У далекі часи окрасою Білоцерківки була не одна, а кілька церков. Божі храми вважалися життєвою необхідністю людини. Це були не лише величні архітектурні споруди, а й духовні святині, осередки культури, освіти. Будували їх на пожертвування бідних і заможних людей. Будували, щоб залишити у спадок нам, щоб ми духовно багатіли. Та в часи тоталітаризму над нашою країною і над кожним українцем поставили нечуванний експеримент: служіння Богу підмінили на служіння якомусь абстрактному світлому майбутньому. Тисячі життів заплатила Україна за право вірити...

У сучасний період демократичного оновлення української державності питанням культури і духовності приділяється велика увага. Зросла потреба в поверненні суспільства до основ духовності, до тих начал, які формують у людині моральні почуття: духовність, віру, надію.

Тепер церква повертається до нас, повертається віра. Стало звичним, що на державному рівні вітають церковних діячів та вручають їм державні нагороди. Церква – це природне начало кожного українця. Церква є Храмом, церква є Домом, церква є місцею, яка змінює на краще кожну людину, а отже, і всю націю. Тож хотілося б розповісти про храми, які височіли в Білоцерківці. Їх збудували й відвідували люди, які жили на цій землі кількатороків тому.

Архангело-Михайлівська (Березівська) церква

Невідомо, коли й ким уперше був заснований у Білоцерківці храм у ім'я Архангела Михайла, Архистратига небесних воїнств. Відомо лише, що попередня церква, що стояла на цьому місці, у 1740 році згоріла, й прихожани, не маючи змоги збудувати новий, по-

передніх розмірів храм, збудували невеличку церкву в ім'я Миколи Чудотворця. Через чотири роки був зведений новий храм, дерев'яний, із трьома куполами. До нього приєднала й Миколаївську церкву. У 1814 році Архангело-Михайлівська церква ремонтується і перебудовується, зводиться в один купол. У 1823 році біля церкви споруджується дерев'яна дзвіниця в три яруси.

Майже через сорок років (у 1862 році) була зведена нова Архангело-Михайлівська церква з благословення Іоанна, єпископа Полтавського і Переяславського та завдяки старанням і пожертвуванням священиків Федора Клепачевського, Симеона Нагаєвича і церковного старости, козака Омеляна Бондаревського і прихожан. Землю під будівництво нового храму пожертвував місцевий козак Єфим Васильович Калініченко. А оскільки за законом, виданим ще Катериною II в 1768 році, «козачі землі ні під яким приводом не можуть бути відчужені», то справа розглядалася на найвищому рівні, звідки у 1852 році надійшла резолюція імператора Миколи I: «Земля козака Калініченка поступає під погост Архангело-Михайлівської церкви м. Білоцерківки, але з тим, що якщо церква ця коли-небудь не буде існувати, то земля ця обертається в первісний її стан».

У «Спархіяльних відомостях» того часу дається опис новозбудованої Архангело-Михайлівської церкви: «...церква дерев'яна, на кам'яному фундаменті, одноповерхова, з п'яти бань, чотирьох фронтонів, хрестоподібної форми коринфського ордену. Покрівля вкрита чорним листовим залізом, а бані – білим залізом. Пофарбована зовні білою, а покрівля і куполи – зеленою фарбою. Має 22 вікон і 11 дверей. У 1866 році кулі і хрести зовні вкриті позолотою. Осередком влаштованої дзвіниці при церкві немає, а дзвони розміщуються в п'ятому куполі церкви».

У 1881 році Архангело-Михайлівська церква стала трьохпрестольною. У храмі було 54 ікони на дереві та 6 – на полотні. У різниці знаходилися три Святі Євангелія. Два з них були покриті сріблом, обтягнуті оксамитом. Одна з цих книг – московського друку 1786 року – була пожертвована церкві в 1792 році поміщиком Андріаном Базилевським. У церковному книгосховищі знаходився повний перелік богослужбових книг (усього 44 томи). Серед них дві Біблії, одна з яких Острозького друку 1561 року.

У 1902 році «Спархіяльні відомості» засвідчують, що при церкві вже була церковна бібліотека. А в приході церкви діяли школи грамоти та церковно-приходська школа в окремому будинку, існувало церковно-приходське опікунство. Приписною до цієї церкви є кладовищна Покровська церква.

При церкві було 33 десятини землі (присадибна, сінокіс, ліс). Її пожертвували в різний час різні люди. У приході Архангело-Михайлівської церкви значаться хутори Зубівщина, Бондаревщина, Красногорівка, Пустовітові,

Найдавніші ікони – дорогі реліквії Покровської церкви.

Сидорівщина, Морозівщина, Грінцева, Литвинівка, Дібрівка, Дальня, Гнилиця, Трутневі і Даценкові.

У 1912 році за церковним довідником Полтавської єпархії наводяться вже інші дані щодо Архангело-Михайлівської церкви: вона кам'яна, холодна, без дзвіниці. Прихожани перераховуються за соціальним станом: привілейованих – 12, міщан – 57, козаків – 4774, селян – 444, хуторів – 13, від 1 до 7 верстов.

Ось такою була в давнину Архангело-Михайлівська церква, яка стояла в центрі села, приблизно в тому місці, де зараз молокозавод. У 30-х роках минулого століття вона була розібрана.

Свято-Покровська (Кладовищна) церква

Це була найбільша церква, приписна до Архангело-Михайлівської. Церкву збудували в 1864 році коштом вихідця з відомого роду Базилевських надвірного радника Олександра Петровича Базилевського. Будівництво церкви тривало понад 12 років.

Після освячення в листопаді 1865 року в церковний склеп були перенесені останки поміщика Андріана Базилевського, його дружини Анни і двох їхніх дочок.

З опису церкви того часу відомо, що вона була одноповерхова, хрестоподібної форми коринфського ордену, з п'ятьма банями, обшитими білим листовим залізом, кам'яна, зовні й усередині оштукатурена. Зовні церква була пофарбована в зелений колір. На глвах були встановлені залісні позолочені хрести. Осередком влаштованої дзвіниці при церкві не було, дзвони знаходилися у п'ятому куполі приміщення церкви.

Свято-Покровська церква була однопрестольною. Мала багато ікон «академічного живопису». У церковному книгосховищі знаходилася 21 богослужбна книга.

Ще за життя будівник церкви О.П. Базилевський поклав у банк державний безперервно-прибутковий білет на 1500 крб. сріблом з 1859 року, який приносив доходу «по чотири на сто в рік». Відсотки, отримані з цього капіталу, йшли на потреби церкви.

Проїснувала Свято-Покровська церква до середини 30-х років минулого століття. У роки воєнного атеїзму, сталінського терору і геноциду українського народу вона була зруйнована. Церковні цінності розграбували, ікони, хрести, інше майно церкви кудись вивезли...

Акти погрому і глуму не минули й склеп-усипальницю при церкві, де покоїлися останки священиків, видатних людей містечка та родини Базилевських. Добротну цеглу, з якої була змурована церква, використали на потреби колгоспу.

Воскресенська церква

Про неї архівні документи донесли до нашого часу такі відомості. Збудована 1873 року на місці колишньої Успенської церкви. І саме від її попередниці залишилися дзві-

ниця, церковна сторожка, школа грамоти і каплиця (збудована в 1802 році).

Розташована церква була в тому місці, де зараз у Білоцерківці розбито парк Перемоги і знаходиться братська могила воїнів, що загинули під час Другої світової війни.

У 1902 році зазначається, що Воскресенська церква дерев'яна, на кам'яному фундаменті, холодна. Церкві належали комора на церковному погості, присадибної землі 540 квадратних сажнів, близько 6 десятин орної землі та майже 800 квадратних сажнів чагарникового лісу.

Серед прихожан церкви налічується 2041 чоловічої статі та 2045 жіночої. До приходу Воскресенської церкви входили також хутори Круча, Гнилиця, Коноплянка, Поділ, Семергеєві, Бузова, Даценкові, Литвинівка, Косенка, Фурсені, Тумкові, Дзюбівщина, Герусівка, Кабанівщина, Корнієнковий.

Про Воскресенську церкву залишилося найменше письмових історичних згадок, але мені довелося бачити кілька фотографій церкви. Два фото віднайшлися в жительки Білоцерківки Марини Федорівни Амелін (на жаль, уже покійної), які їй передав батько. Було й третє фото, де знято процес закладення фундаменту під Воскресенську церкву. Але десь у 70-х роках минулого століття одні «любители історії» попросили на кілька днів фото, щоб перезняти, та так і не повернули...

Сучасна Покровська церква

На жаль, до нашого часу жодна з трьох церков Білоцерківки, про які йшлося вище, не збереглася. А сьогодні кожна з них могла б слугувати пам'яткою історії, пам'ятником української народної архітектури, осередком духовного відродження. Щоправда, в селі все ж є церква – Покровська, яка була побудована коштом прихожан і освячена 14 жовтня 1973 року. Внутрішнє оздоблення цього молитовного будинку та ікони теж принесли прихожани зі своїх домівок.

Люди хотіли побудувати церкву на кшталт тих, що були в Білоцерківці раніше, але в часи панування єдиної ідеології, що базувалася на рішучому неприйнятті християнської культури, віри і духовної моралі, на воєнному атеїзмі, церква не могла бути окрасою села, не мала права возвеличуватися над довкіллям. Владні та партійні структури зробили все можливе, щоб не допустити цього. Отож і постала церква в Білоцерківці такою, як вона є зараз.

Сьогодні, коли ідеологічні пута розірвані, чи не час відроджувати духовні святині, які упродовж віків виховували і білоцерківчан, і жителів навколишніх сіл та хуторів?

Михайло СИЗОНЕНКО, краєзнавець, завідувач Народного музею.

Бліц-інтерв'ю

"Разом, гуртом у нас усе вийде!"**Ніна Петрівна ПАДАЛІЙ, в. о. старости сіл Бірки, Баланди, Вишняківка, Стінки:**

– Я очолюю громаду з 2002 року, й головною проблемою для нас завжди були кошти в бюджеті. Люди в нас працюючі, дружні, вони заслуговують на те, щоб жити в нормальних умовах. Чим вони гірші, ніж жителі міст? Інколи й соромно, й боляче за сільських людей... Ще до об'єднання Бірківська сільрада віднайшла кошти й розпочала роботи зі встановлення вуличного освітлення. А коли було створено Білоцерківську ОТГ, ці роботи продовжилися. Та й загалом було зроблено багато з того, що 25 років не робилось. У Бірківському навчально-виховному комплексі (у минулому – школа) тривалий час протікав дах, це було неабиякою проблемою. У 2017 році заклад капітально відремонтували, замінили вікна на пластикові. Тепер тут така краса! І дітям затишно. Ось це, мабуть, і є головна подія 2017 року для учнів, учителів, усіх жителів навколишніх сіл.

У перспективі плануємо відремонтувати Будинок культури. У цій будівлі функціонують філія бібліотеки, поштове відділення. Поки що приміщення опалюється електрикою, та, без сумніву, треба встановлювати енергоощадну систему опалення.

Анатолій Васильович ВІЛЬХОВИЙ, в. о. старости сіл Балаклія, Колосівка, Писарівщина, Шиполі:

– Безперечно, найвагомішою подією для всіх жителів стало відкриття у березні 2017 року при Балакліївській школі групи дитячого садочка. Тривалий час дитсадок функціонував у пристосованому приміщенні, тепер же діти залучені до навчання й виховання в належних умовах. А будівлю школи (вона перепрофільована в НВК) відремонтували: встановили пластикові вікна, перекрыли дах котельні, осучаснили спортзал. Важливо, що приміщення навчального закладу використовується не частково, а повністю. Також відремонтовано Будинок культури. Наступного року, звичайно ж, продовжимо ремонт об'єктів соціальної сфери. Планів багато! Може, вони комусь видадуться нереальними чи надто сміливими, та я вірю, що разом, гуртом у нас усе вийде!

У Білоцерківській ОТГ засяяла вогнями святкова ялинка

Такого в громаді ще не було! У центрі села Білоцерківки, біля Будинку культури, 22 грудня врочисто відкрили новорічну ялинку. Тепер члени громади можуть, як це заведено у місті, відвідати її родиною й помилуватися зеленою красунею.

На відкриття ялинки зібралось чимало людей: як кажуть, і старі, й малі. Працівники Будинку культури підготували для малечі захоплюючу виставу за участю Півня, Собаки, Ялинки та інших персонажів. І, звичайно ж, Діда Мороза та Снігуроньки. Пісні, танці, а особливо виступи заслуженого працівника культури і мистецтва України Василя Моспана, Світлани Маюри, Сергія Макаренка створили святкову атмосферу. Присутні зустрічали та проводжали улюблених виконавців оплесками, танцювали й підспівували їм.

Діти залюбки водили хороводи, а наостанок отримали солодкі подарунки від Діда Мороза. Дорослих же частували шампанським. А в новорічну ніч працівники культури порадували земляків святковим концертом.

Зінаїда МАТЯШОВА. Фото автора.

До малечі завітав Святий Миколай

18 грудня 2017 року в приміщенні Білоцерківської СБК вся малеча Білоцерківської ОТГ збиралася разом, щоб зустріти Святого Миколая та переглянути лялькову виставу у виконанні акторів Полтавського академічного обласного лялькового театру.

Захід організував сектор культури і туризму Білоцерківської ОТГ. А виконком Білоцерківської сільської ради оплатив приїзд артистів та забезпечив підвезення усіх бажаних дітей із усіх навколишніх сіл.

Наталія ЛУК'ЯНЕЦЬ, завідувачка сектора культури і туризму Білоцерківської ОТГ.

Прогнози

Чого чекати від Року Жовтого земляного Собаки

За китайським гороскопом 2018 рік – рік Жовтого земляного Собаки. Але новий символ набуде чинності не з 1 січня, а з настанням Китайського нового року – 16 лютого. До речі, важливо, що у 2018 році зміниться не лише символ, а й стихія. Тепер замість жаркого вогню пануватиме значно спокійніша стихія землі.

Жовтий Собака вважається добрим, чесним, розумним і відданим людиною. Тож у цілому рік має пройти спокійно й плідно. У родині буде мир і процвітання. У коханні – теплі почуття й взаємність. Водночас якщо людина хоче чогось досягти цього року, то має стати вимогливішою до себе. Загалом Жовтий Собака – дуже справедливий символ. Ваші успіхи залежатимуть від докладених зусиль.

Житло. Незважаючи на те, що Собака не прагне змінювати свої житлові умови й переїжджати з будки до прекрасного палацу, 2018 рік стане важливим для всіх, хто хоче змінити умови проживання. Собака зробить усе для того, щоб ті, хто бажає поліпшити житлові умови або змінити їх кардинально, досягли успіху. Якщо, звичайно, вони докладають якихось зусиль до наближення своєї мрії.

Фінанси. Собака підтримуватиме всіх, хто потребує поліпшення фінансового становища. Однак важливо пам'ятати: Собака не сприймає боргів і кредитів. Собака

не терпить брехні й брудних грошей, тому сприятиме лише тим, хто заробляє гроші чесною працею.

Робота. Собака – неабиякий кар'єрист. У 2018 році він буде прихильним до тих, хто захоче просунутися кар'єрними сходинками. Правда, варто пам'ятати, що Собака не сприймає лицемірства й брехні, тому домагатися успіху на роботі доведеться чесно: наполегливою працею, лідерськими якостями.

Собака не любить пліток і брехні, тому підступи й чутки розсіються. Завдяки символу року атмосфера в робочих колективах стане дружньою і комфортною.

Рік Собаки стане вдалим для представників інтелектуальних професій. Також Собака сприяє успіху творчих людей. Усіх, хто захоплюється творчістю, чекає не просто успіх, а справжній фурор. Головне – пробувати, працювати й показувати свій талант. А представникам інших професій варто додати до своєї роботи хоч трішечки творчості. Винахідливих особисто-

стей, як і творчих, Собака підтримуватиме.

Здоров'я. Собака вирізняється міцним здоров'ям. Тому багато людей відчують себе краще, а здоров'я буде стабільним протягом усього року. Єдине, чого не сприймає Собака, це поганих звичок. Тож варто розпрощатися з алкоголізмом, курінням та іншими залежностями. Також Собака не навидить картонні та інші азартні ігри на гроші. Собака змусить людей змінити свої звички і почати вести здоровий спосіб життя.

Якщо в попередні роки ви ніяк не наважувалися скинути зайві кілограми чи відмовитися, наприклад, від фастфуду або надмірного вживання цукру, спробуйте зробити це у 2018 році. У вас обов'язково вийде!

Кохання. У 2018 році на перший план вийдуть сімейні цінності. Багато пар стануть батьками, ще більше укладуть шлюб. Розлучень буде менше, ніж у 2017 році.

Для того, щоб усі ці прогнози справдилися, нам потрібно лише докладати зусилля!